

Выходить у Львова
по дні (крімъ неділі и
гр. кат. свята) о 5-й го-
дині по полудні.

Адміністрація и
Експедиція підъ ч. 8
улица Чарнецкого.

Редакція ул. Фран-
ківська ч. 10, дверь 10.

Письма вримаютъ ся
лишь франковани.

Рекламація неопе-
чаній вольній відъ порта.
Рукописи не повертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПІСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской“.

Ч. 269.

Субота 30 падолиста (12 грудня) 1891.

Рокъ I.

Два письма Наумовича.

Сими днями оголосили декотри львівські газети два письма помершого въ Россії, десь ажъ надъ Чорнимъ моремъ, о. Ивана Наумовича, писани въ рокахъ 1888 и 1889 до яко-госсъ свого знакомого въ Галичинѣ. Письма тѣ, дуже цѣкавій, бо подаючи характеристики не лиши самого о. Наумовича и тихъ людей, що стояли зъ нимъ въ сподії, але кидаючи такожъ ярке свѣтло на вѣдносины въ Россії, подаюмо тутъ разомъ зъ прощущенемъ именъ згадуванихъ въ нихъ людей, такъ само, якъ то зробили и другій газеты; нехай собѣ наші читателі насампередъ сами вироблять свой судъ о нихъ, а вѣдтакъ и мы скажемо свое слово.

Перше письмо зъ марта 1888 р. звучить въ головнѣшихъ своихъ уступахъ такъ:

„Высокоуважаемый (имя и отчество адресата пропущено). Давно я не писалъ, потому, что быти очень занять. Я составилъ книжку на русскомъ языку, поучительную для духовенства и народа. Отправилъ половину рукописи въ Петербургъ къ Константину Петровичу (мабуть Саблерову, секретареву св. Синоду), я удостоился того, что онъ всю рукопись самъ прочелъ и написалъ мнѣ два очень лестные письма и прирекъ всяющую помощь въ распространеніи книжки, и вручилъ мнѣ, чтобы се по возможности скоро печатать. Только сего дня я се кончилъ и выслалъ рукопись К. Петровичу и надѣюсь, что онъ будетъ совершенно доволенъ.“

„Отъ г. Маракуева (книгаря въ Москвѣ) я не получаю никакихъ вѣстей. Я предложилъ

ему, чтобы издалъ 4 моихъ разсказовъ, а не только два, но онъ вѣроятно тѣмъ обѣдился, такъ же дѣлать. Новый мой разсказъ былъ бы я ему тоже по тойже цѣнѣ продадъ, но вѣроятно ему представляется это слишкомъ дорого. А у меня знаете бѣда. Я даже безвозмездно писалъ бы, но положеніе мое ужасное. „Наука“ издается, я работаю и счетовъ два года не видѣлъ, а когда требую, получаю брань: развѣ вы мнѣ не вѣрите? Теперь написалъ мнѣ прямо мой редакторъ: присылайте 4500 р. на „Науку“. Положимъ, деньги у мене есть и я вышилю, а около сентября мѣсяца опѣт напишеть, какъ прошлаго года: сейчасъ присылайте 1.000 р. И что же сдѣлаю. Прошу о счетахъ. Получаю брань. Ничего дѣлать.

„Ограбленный З-омъ (новне прѣзвище пропущено) и его клевретами разбойниками, я теперъ живу только на мое жалованье, и что предназначено было на свадьбу дочери, нужно было послать во Вѣну. Такъ я всегда работалъ на другихъ, но уже З. знаете какой разбойникъ.“

„Противъ Х-а (Галичанинъ смігрантъ) интригъ нѣть. Я искренно хлопоталъ о немъ и тѣмъ потерялъ довѣріе. Онъ самъ виноватъ тѣмъ, что всѣхъ пачкаєтъ грязью, представляя себя неповинной жертвой. Объ этомъ много писать, такъ лучше молчать. Я получилъ письмо изъ Галиції, которое стоять прочесть, какъ онъ мене представилъ крестьянамъ! Замѣтилъ я въ Петербургѣ, какъ онъ мене представилъ въ одномъ домѣ, гдѣ прежде принимали мене сердечно, а теперъ чути не пустили въ комнату. Онъ терпѣть не можетъ, что я трудомъ моимъ заслуживаю себѣ на признательность даже враговъ, что я не трутень, тунеядецъ (дармоѣдъ).“

„Но пускай ему Богъ дастъ все лучшее. Въ Петербургѣ я хлопоталъ сердечно. Здѣсь я нашелъ вліятельное лицо, которому положиль на сердце его судьбу. Онъ писаль мнѣ, что на дніяхъ получить уже мѣсто въ Вильнѣ. Слава Богу! —

„Въ Галицию прийдется ити скоро. Австрія уже готова. Сегоднія я читаль польскую газету, въ которой говорится, что отлагать излья (зимою 1888 р. здавалось заносити на скору вѣйну въ Россію.) Полякъ Бауэръ, сынъ трактирщика подъ трема коронами министромъ войны, іменованій въ ночи, ненадѣйно. Рудольфъ главный інспекторъ пѣхотныхъ полковъ, всѣ коменданты іменованы... Война уже рѣшена. Подъ границей даже по селамъ драгуны, рускіе полки. Народъ ждетъ первыхъ отрядовъ козаковъ съ восторгомъ. Православіе пойдетъ по телеграфу. Іезуиты и вся западническая сволочь улетучится или замолчитъ. Русь наша воспразднуєтъ 548 лѣтную годовщину отзысканія независимости. Двуглавый орелъ мощными крыльями обойметъ все Славянство. — И мы поидемъ тамтуда, гдѣ жатва еще будетъ многа. Я надѣюсь кончить начатое дѣло въ Галичинахъ, на которое такъ сѣтуется Х., поучившій мене (уогненіемъ), чтобы я съ музыками не переписывалъ. Но я считаю музыковъ лучшими всѣхъ настъ. Это сила Руси, почтенная, неиспорченная. Я съ наслажденіемъ говорю съ моими двумя гостями понимающими мене, но и любящими мене. Аристократія Х-а для мене отвратительна. Онъ же есть сынъ мѣщанина изъ Р. Но Богъ съ нимъ!“

„Дай Богъ, чтобы мы скоро пошли домой. Рускій народъ добрый, предобрый, для мене дажесликомъ великодушный, но мы здѣсь излишніе. Здѣсь пропадаетъ нашъ трудъ въ

Сивий кучеръ

НЕВІЛІЦЯ
ЮРІЯ ЕБЕРСА.

(Дальше.)

Нѣнка невѣльниця дивилась на то все зразу зъ великомъ страхомъ а вѣдтакъ зъ великою радостю. Колижъ соколь державъ цупко щура и разъ коло разу его калѣчивъ, закликала она чуру и казала ему здоймати зъ неи оковы. Та робота не була для Юрка прикра, ба она припала ему такъ до вподобы, шо вонъ и не конче спѣшивъ ся.

Колижъ женщина наконецъ позбула ся оковъ и станула зовсѣмъ свободна, почала витягатись та простувати и робила ся при тѣмъ що разъ краснѣйша та величавѣйша. Вѣдтакъ вхопила смараѓдовий обручъ, доокола котрого було замотане еи волосе, підняла его високо въ гору и сказала на голосъ: „Соколику перескінь ся! Міедралю послухай сїбъ засудъ!“

Венделинъ ставъ знову такимъ самимъ лицаремъ, якъ бувъ давнѣйше, и чувъ ся теперъ якимъ тяжкимъ, бо бувъ вже разъ соколомъ; а щуръ почавъ натягатись та рости ажъ виробъ зновъ въ пемзового велита. Але та потвора не могла вже стояти просто, лишь

качала ся та скомлѣла и вила коло ногъ красною жѣнки, якъ той песь, котрого бютъ. А она сказала: „Теперь вже маю той смараѓдъ, въ котрому спочивала твоя сила надо мною. Я могла бы теперъ тебе знищити, але що менѣ на имя Климентина, ласкова, то я тебе помилую. Але я зашлю тебе въ твої скалы и тамъ будешь сидѣти до суду-вѣку. Паплока, папарука, — смараѓдiku зроби свое дѣло!“

Въ той хвили ставъ той велить зъ пемзы таїй червоный якъ розтощене зелѣзо. Лишь ще разъ піднявъ кулакъ та погрозивъ нимъ Венделинови а вѣдтакъ кинувъ ся въ озеро а вода за нимъ лиши запишила та зъ тогого мѣсяця піднела ся пара.

Теперь остались лицарь и тата женщина самій. Коли она спытала его, якъ подяку вонъ вѣдъ неи хоче, не зневъ вонъ нѣчого бѣльше замжадати вѣдъ неи, лиши щоби она була его жѣнкою и пойшла зъ нимъ до его вѣтчины. А она почервонѣла та сказала сумно: „Менѣ годѣ сей край покидати, та й не можу бути жѣнкою нѣякого смертельного чоловѣка; але я знаю чимъ лицарямъ платити ся, тоже по-їїлуй мене въ уста.“

Тогда вонъ уклякъ передъ нею, а она обняла его голову своimi дробоњкими ручками та притулила свои уста до его.

Коли то чура Юрко побачивъ, то аже важко зѣтхнувъ та подумавъ собѣ: „Гай, гай! Чому мой батько бувъ мельникомъ! Чого то такій лицарь може дожити! Мабуть то на по-

цѣлунку не скончить ся, а коли она не яка скуча русалочка, то ще буде мабуть на задатокъ и: столичку-накрый-ся!“

Але Климентина дала свому спасителеви цѣннѣйшу заплату, бо коли побачила, що у Венделиновомъ чорнявомъ волосю на приблїку зъ лѣвого боку посивѣвъ одень кучеръ під час борбы зъ злымъ духомъ, то сказала: „Вѣдъ теперъ буде сей край до тебе належати, а що тобѣ въ завзятій борбѣ противъ неправди посивѣвъ одень кучеръ, то будешъ вѣдъ теперъ называть ся княземъ Сивакомъ. Першій лѣпшій князъ, коли почує о твоїмъ царствѣ, котре я тобѣ дарувала, вѣдъстъ охотно свою доньку за тебе. Колижъ твой рѣдъ, котрого будешъ прадѣдомъ, поблагословить ся потомками, то я прийду до кождої первородної дитини въ кумы. Всѣ сини твого роду, вѣдъ первого до послѣднього, будуть мати сивий кучерикъ, чи они будуть чорні, чи лиши чорняві або бѣляві. Той кучерикъ буде для твоихъ потомківъ знакомъ, що имъ буде дуже щастити ся. Але й моя власть має свою границю, тоже колиби выєші сили колись не допустили її, то вонъ не буде мати того кучерика; вонъ вже самъ буде мусѣвъ дбати про свою долю. А теперъ ще одно: Вѣддай менѣ перстѣнь, а возьми собѣ за то отъ се зеркальце; коли ты або хто зъ твоїхъ рѣднівъ подивить ся въ него, то въ нїмъ покаже ся їму все, що вамъ любе та міле, хочь бы оно якъ далеко було!“

великомъ множествѣ славныхъ тружениковъ, а почва наша тамъ, гдѣ нужно новой жизни, новыхъ великихъ идей церковной и национальной.

„Прощу Васъ о Х-ѣ хранить молчаніе. Хрань Боже, чтобы онъ узналъ что нибудь о томъ, что истинно, но ему непрѣятно. Онъ знаетъ вредить...

„У насъ тепло, вчера было 20 градусовъ тепла. Но Днѣпръ еще не тронулся.

„Быть можетъ придетсяѣ хать въ Петербургъ, такъ увидимся. Но это только пока мечта.

„Примите увѣреніе въ совершенному уваженіи и братской любви. Вашъ покорный И. Наумовичъ. Киевъ 18 мая. 1888“.

Другое письмо, писаный зъ Кієва дня 8 падолиста 1889 р. на большомъ аркушику листового паперу, синимъ чорниломъ, звучить такъ:

„Дражайшій! (имя и отчество пропущено).

Извините, что я не поблагодарили Васъ за присланія деньги и любезное Ваше письмо. Оно пришло въ Кіевъ тогда, когда яѣ халъ въ Петербургъ и пролежало въ почтѣ цѣлыхъ 5 недѣль. Благодарю вѣсъ тѣмъ болѣе, что вѣсъ такъ тяжело было собрать денегъ, а онъ мнѣ были какъ бы подаркомъ. Въ это время у меня обыкновенно країна нужда Дасть Богъ будетъ лучше.

„Холодъ, холодъ у насъ, да, такъ вездѣ. Но чѣмѣ же дѣлать? утѣшимся надеждой, что пойдемъ скоро домой. У насъ голодно (Въ падолистѣ 1889 р. заносилось въ Галичинѣ на голодѣ), и я хлопочу о миллионѣ, и есть надежда полученія. Все съорганизовано и все будеть хорошо. Я поѣду оцѣть въ Петербургъ, но не знаю, скоро ли. На всякий случай около первыхъ чиселъ декабря. Какъ бы я радъ видѣть Васъ и дражайшую Вашу супругу и извинить ся предъ Вами за настойчивость. Но Богъ видитъ, у меня бѣда. Я инишій а многія багатій. Для всѣхъ хлопочу, для себя молчу. У меня кучка дѣтей и зятевъ welche Langemachen, а все на счетъ моей бѣдной головки и моихъ очей. Поклонитеся нашимъ всѣмъ. Не забудьте передать поклонъ о. Х. Х. и о. Н. Н. (назвы пропущено), добрѣйшимъ, любезнѣйшимъ дѣятелямъ, просвѣтителямъ. Они получать мой Календарь. Да будетъ ихъ судъ о немъ милостивъ. Быть можетъ поѣду на Москву, увидимъ. У меня теперь очень много дѣлъ. Пишу, пишу, пока не запишусь на смерть. У насъ теперь прекрасный Генераль губер-

натъ А. П. Игнатьевъ. Такихъ людей побольше! Мнѣ кажется идемъ скоро къ началу конца. Ахъ когда бы намъ еще видѣть нашу дражайшую родину, подышать ся воздухомъ, возрадоваться съ братію! Когда бы погостили еще въ... Коломийскихъ горахъ, въ лучшее время!

„Маракуевъ простой жуликъ. Св. Синодъ прислали мнѣ бумагу, чтобы слѣдующія изданія Путеводителей и Псалтырника вышли съ поправками, очевь нужными. Я писалъ, что я готовъ все исправить за экземпляры, которые надобно мнѣ раздать. Теперь Псалтырникъ вышелъ во 2-ромъ, а Путеводители въ третьемъ издаваніяхъ съ массою старыхъ и добавкой новыхъ ошибокъ. Но деньги то они горнутъ, а меня не знаютъ. О трезвости пустили брошюру, безъ моего согласія — и бросили мнѣ милостынью 100 екса, значитъ менѣе 5 рублей. Вотъ православная Москва. Ищите въ мірѣ такихъ жуликовъ. Ругаетъ Нѣмцовъ, и развѣ вы найдете такого Нѣмца? Потому все у насъ испорчено, сганигровано, нигилизмъ до костимозговъ. Ни совѣсти ни чести. Ложь и обманъ. Будетъ ли когда лучше? Смотришь на это все и теряешь надежду. А какая молодежь? Ни вѣры, ни чести, ни чувства — исключений очень мало. Бѣдная Россія! При всемъ своемъ могуществѣ пельзя назвать ее великой, она не русская и Богъ знаетъ какая. Но Богъ не оставляетъ ее. Онъ послалъ ей Царя, который дѣлаетъ все, чтобы поставить ее высоко — переродить ее, сдѣлать ее христіянской не казенно-православной.

Обнимаю васъ сердечно Вашъ землякъ И. Наумовичъ. — Кіевъ 8 ноября 1889.

Рада державна.

На вчерашніомъ засѣданіи Палаты послѣдовала ся дальша дебата бюджетова, а именію надѣ прелімінаремъ Міністерства рѣльництва. — Пос. Феръяничъ промавлявъ за потребою осушени болотъ люблянськихъ и забудованія горескихъ потоковъ въ долинѣ Віппахъ. Бесѣдникъ нарѣкавъ на элії вѣносины въ державныхъ копальняхъ живого срѣбла въ Ідріи и вносивъ вставленіе до бюджету вѣдовѣдной сумы на збѣльшеніе роботъ. — Пос. Сомаруга выступавъ противъ выводовъ пос. Морсея, который всю вину за дорожную мясо складавъ на рѣзиніонъ. Бесѣдникъ казавъ, что вѣносины на вѣденській торговиціи вѣсуть вправдѣ добри, але не можна сказать, що й рѣзини

Поваленій стовни стали подносити ся, поствоканымъ статуямъ зъ мрамору вырастали новій носы та руки, а тамъ въ глубинѣ тої пышноты доглянувъ наразъ молодый князь, зразу лишь якъ бы якій мрачный образъ, а вѣдакъ въ выразныхъ чертахъ княжій замокъ зъ альтанами, свѣтицями, присѣнками на стовнахъ та зъ бронзовыми и мраморовыми статуями по бокахъ широкой, плоскої крыши.

Чура Юрко аже ротъ розявивъ; коли же вѣйшовъ до палаты свого пана, то зайнішъ ему зъ кухнѣ до носа милій запахъ печенія, а що вѣй бути бѣльше голоденіе якъ пѣканій, то заразъ приказавъ охотному кухареви постарати ся о благодать для свого тѣла.

Лицарь Венделинъ перейшовъ ся по коридорахъ, комнатахъ, свѣтицяхъ та салахъ. Всюди було повищеенько слугъ, гардистовъ та гайдуковъ; і зъ стайнѣ чути було, якъ конѣ тушили тяжкими копытами та дзвонили ланцами вѣдь обротяночъ, що били ся обѣ повній жолоби. Капеля трубачевъ грала на трубахъ весело, а зѣбраний на подвір'ю падѣть викрикувавъ наразъ изъ тысячевъ грудей разъ по разъ: „Най жиє наша найясенійшій князь Сивакъ, Венделинъ I!“

Лицарь вѣдклонювавъ ся добрымъ людемъ ласкаво, а коли канцлеръ поклонивъ ся єму низенько і въ добре придуманій бесѣдѣ ставъ славословити заслуги благородного князя около державы, о котрьхъ і самъ Венделинъ нѣчого не зіявъ, высушувавъ єго все таки поважно. —

при теперѣшній дорожніи робили добрѣ интересы. Головною причиною дорожнѣ есть бракъ худобы на зарѣзъ, а одинокою на то радио есть отворене границѣ вѣдь Румунії.

Пос. Вурмбрандтъ обговорювавъ справу управы винограду въ Австрії і доказувавъ, що фільоксера за 15 лѣтъ знищить весь виноградъ. Бесѣдникъ домагавъ ся рациональної запомоги для управы винограду, бо самъ лишь опустъ податківъ при шкодахъ въ виноградѣ не поможе нѣчого.

Ген. бесѣдникъ пос. Фуксъ (противъ) дякувавъ Міністрою рѣльництва за єго поясненія і завѣрявъ, що селянство має до него якъ найбѣльше довѣріе. Бесѣдникъ однакожъ виступавъ противъ отвореня границѣ вѣдь Румунії, противъ чого краї альпейскій і Галичина підносяться ся якъ оденъ мужъ, позаякъ після спрavozдань консулятівъ въ Румунії, панує вѣчно зараза на худобу, а поліція ветеринарія зъ причини браку грошей есть дуже недостаточна.

Ген. бесѣдникъ за бюджетомъ пос. Таймеръ доказувавъ, що всѣ клопоты рѣльничихъ походить зъ того, що грунти можна дѣлити. Бесѣдникъ домагавъ ся заведенія рѣльничихъ стацій пробнихъ въ Празѣ, щедрѣйшої запомоги для низшихъ школъ рѣльничихъ і промавлявъ за виключнимъ впливомъ державы на нихъ.

Въ ходѣ дальніго засѣдання предложивъ Міністеръ торговлѣ угоду торговельну зъ Швайцарією і мотиви до угодъ торговельныхъ вразъ зъ матеріаломъ статистичнимъ. По єму наступивъ выборъ комісії зъ 36 членовъ для угодъ торговельныхъ.

Пос. Гесманъ предложивъ резолюцію, взываючу міністерство рѣльництва, що оно системізувало при дирекціяхъ домуни і лѣсово у Вѣдни, Гмунденѣ, Зальцбурзѣ, Інсбрукѣ, Гориції і Львовѣ, та при греко-православнѣмъ фондѣ релігійнѣ три посады канцелярійнихъ адъюнктовъ 9 клясы ранги; дальше, що знесло посады лѣсово технічній 11 клясы ранги, а збѣльшило посады 9 і 10 клясы ранги.

Пос. Мандическій предложивъ три резолюції взываючи правительство, що оно розслѣдило причини упадку селянства у всѣхъ Галичинѣ, особливо въ Карпатахъ; що би підпирало годовлю коней і що старалось о регуляцію рѣкъ Прута і Надвірнянки.

— Пос. Зайхертъ предложивъ резолюцію въ справѣ основання на Моравѣ ради культури краївої і жеребника. — Пос. Свожіль поставивъ резолюцію въ справѣ скорочення служби вояскової для тихъ синовъ власти.

Вѣдъ перебувъ вже только пригодъ, що ему дуже сподобалось сидѣти спокойно на престолѣ. Але вонъ і старавъ ся о то, що бути годнимъ того уряду, до якого дѣйшовъ зъ ласки русалки; а коли вже вивчивъ ся штуки панована вѣдъ самого початку, выбравъ ся до своєї рѣдної землї. Тамъ оженивъ ся вонъ зъ своею тѣтою сестрою Вальпургою, привѣзъ єї до палати і панувавъ тамъ зъ нею многій лѣтъ надъ своимъ краснимъ княжествомъ. Кождый зъ пять синовъ, які привела єму на свѣтъ єго жінка, приходивъ на свѣтъ зъ сивымъ кучерикомъ, а всѣ були мужчины лепеські, що ходили зъ батькомъ на війну, деркали ся разомъ, якъ на братовъ пристало, і въ неоднімъ походѣ розширяли границѣ краю.

Такъ минуло богато часу а потомки хороброго Венделина засѣдали оденъ по другомъ на престолѣ. Первіордному давано завѣтъ имѧ прадѣда, а того дня, коли були хрестили кождого изъ синовъ того рода, являла ся русалка Клементина. Нѣхто єї не видѣвъ, але по замку що звонило потихеньку, а то бувъ знакъ, що она звялилась, колиже перестало звонити, то сиве волосе на причолку новонародженого звинуло ся въ кучерикъ.

(Дальше буде)

телѣвъ грунтовыхъ, що ходять до рольничои школы.

По малой перепалцѣ межи послами Лютгеромъ а Сомаругою ухвалила Палата прелімінарь міністерства рольництва разомъ зъ за- помогою державною на кіньскій перегоны и прелімінарь фонду меліораційного на 1892 р. Слѣдуюче засѣдане назначено на іншѣ.

Въ предложенныхъ вчера Палатѣ послѣдовъ мотивахъ до угодъ торговельныхъ подносить правительство, що зъ днемъ 1 лютого 1892 р. кончишь ся бѣльпа часть конвенціональныхъ тарифъ, особливо же французскихъ тарифъ угодовихъ, въ наслѣдокъ чого до того часу треба було заключити новій угоды тарифові. Для Австро-Угорщины лежить точка ваги угодової въ відносиахъ до Нѣмеччини. Новій угоды обнимаютъ 43 міл. консументовъ по сторонѣ Австро-Угорщины побочъ 90 міл. консументовъ по сторонѣ чотирохъ другихъ державъ. Новій угоды творять отже звязь зъ тими, якій заключила Нѣмеччина зъ Італією, Бельгією и Швайцарією. Дальшою задачею австро-угорського правительства буде забезпечити рухъ торговельный и на Всходѣ на довшій часъ.

Переглядъ політичний.

Въ комісії бюджетової заявивъ вчера референт Катрайнъ, що въ справѣ додатку на дорожню для урядниківъ правительство заявило свою готовності предложить комісії даты що до наслѣдокъ. якій вийшли бы для скарабу державного черезъ удѣлене того додатку.

Позаякъ угода торговельна предложена вже парламентамъ австрійскому и угорському, то правительство вишише теперъ офіціальнє за- пропене до правительства сербського о розпочатії переговоровъ торговельнихъ. Переговоры ти мають розпочати ся вже 16 с. м. Правительство сербське буде переговорювати передовсімъ зъ правительствомъ австро-угорськимъ, але може бути, що видалані до Вѣдня сербській презентанти будуть уповажненій розпочати переговоры и зъ Нѣмеччиною.

St. James Gazette подає цѣкаву розмову царя Александра III зъ однімъ французскимъ сенаторомъ, зъ котрои видко, яку російській царь має гадку о конституційній монархії и парламентаризмѣ. „Въ Россії — казавъ царь — есть самодержавіе. Оно становить суть моего правління и годить ся зъ духомъ народу. Я розумѣю республику, котра може бути такожъ щиримъ и яснимъ правлініемъ. Розумѣю абсолютну монархію, але не розумѣю монархії репрезентатіонної. Есть то система правительства полягаюча на туманеню, ложі и продайности. Я волѣвъ бы вже хинське уладжене державы, вѣжъ систему репрезентатійну. — Мой дѣдъ, царь Николай, бувъ репрезентатійнимъ володѣтелемъ въ Польщі и вѣдомо, що го стояло его се, щоби нагнути ся до тої поганої системи, купувати голосы, сѣяти продайность, одиныхъ уводити, щоби опушкати другихъ. Я погорджую такими средствами и дякую Богу, що сю нуждену систему знесено. Нѣколи не буду конституційнимъ монархю. Не могу згодити ся на те, аби правити за помочию ложі и интригъ“. Чи царь дѣйст-но такъ сказавъ, годѣ знати, але колибъ такъ и сказавъ, то видко лиши зъ того, якъ вонъ нѣчого не знає, що дѣє ся въ его державѣ подъ системою, котрою вонъ такъ дуже любує ся.

Новий кабінетъ румунській вже уконституовавъ ся. Катарджу обнявъ президію и справи внутрішній, Алекс. Лаговарій справи заграничній, Стірбей фінансы, ген. І. Лаговарій війну, Олянеску публичній роботы, Стурда Скеяну справедливості, Д. Іонеску превіту.

Зъ Букарешту доносять, що наслѣдникъ престола, кн. Фердинандъ, поїде въ сѣчні зъ батькомъ до Лондону на заручини зъ княжною Единбурзькою. Вѣчане відбудеться ся на веснѣ, а королева Єлизавета возьметь участь въ торжествахъ, бо приходить вже скоро до силъ. Де має відбудутися вѣчане: у Лондонѣ, чи въ Букарештѣ — то справа ще не рѣшена.

Посля приватної вѣсти зъ Бѣлграду, впalo около тисячі Альбанцівъ, подвленыхъ на два віддѣли, до Тетови и Кичева, мъсцеп-востей на границі Македонії. Тамъ спалили чотири села, убили кѣльканати осбѣ и за-брали зъ собою сотки худобы.

Times подає депешу зъ Тіентсіну о по- слѣдніхъ кровавыхъ випадкахъ въ Хайнѣ, після котрои ворохобниковъ формально въ пень вирѣзано. Кѣльканъ христіянъ упало зъ рукъ розбйниківъ. Командантъ Тіентсіну, на котрої падало підозрѣніе, що належавъ до за- говору, відобразивъ самъ собѣ жите.

Новинки.

— Громадъ Вишики, въ повѣтѣ перемишль- скомъ, дарувавъ Его Вел. Цѣсару 100 зр. запомоги на будову школы.

— Потвердженій выбори. Є. Вел. Цѣсаръ за-твердивъ выборъ Людомира Ценського на превеса а Антона Теодоровича на заступника презеса повѣтової Рады въ Городецѣ; а такожъ выборъ кс. Зенона Любоменского на заступника презеса Рады повѣтової въ Сокали.

— Придане им. Архікняжни Гізелѣ. І. к. дилігно-австрійсько Намѣстництво оголосило конкурсъ на придане въ фондациії познакомого им. Архік. Гізелѣ въ квотѣ 700 зр., о котре могутъ убѣгати ся заручини вже а убогій и сего достойній дочки або сироты уряд- никівъ державныхъ зъ ікою небудь галузи служби подлягнющої ц. к. Міністерству справъ внутрішніхъ. Придане падапе буде 20 цвітня 1892 р. а выплачене доперія по веснѣ, де чого визначує ся обдѣлений ре- чинець до кінця жовтня 1892 р. Сли бы убѣгаюча ся о се придане віддала ся ще передъ наданемъ приданого, то тратити придане. До подань віолучити треба метрку хрещенія, свѣдоцтво моральности и урожжества и доказъ відбутихъ заручинъ або хочь имя и заніте вареченого и вѣбніи доказъ, що батько петиціантки служить або служить въ службѣ, подлягнющої підъ міністерство справъ внутрішніхъ. Речинець на поданія до дилігно-австрійського Намѣстництва назначено до дня 10 сѣчня 1892 р.

— Курець кутя копей при школѣ ветеринарії у Львовѣ розподільє ся 2 сѣчня и тревати буде черезъ 6 мѣсяцівъ до 30 червня 1892 р. Записуватись лично треба въ канцелярії дирекції той школи у Львовѣ въ дніяхъ 30 и 31 грудня въ годинахъ передъ полуночевихъ и предложить свѣдоцтво зъ добрымъ успіхомъ уявиченої школи народної и свѣдоцтво правильного відбутия ковалського терміну и бедай дволѣтної практики че- лідничої.

— Глухо-пімій хлопець, 10 лѣтній Антонъ Дерен, зросту якъ на свій вѣкъ досить високого, бѣлявого округлого лица, малого носа, синихъ очей, а яко особливій знакъ має авакъ вѣдь боляка за правимъ ухомъ, — вийшовъ ще въ вересні въ Заведеня глухонемихъ у Львовѣ, де два дни доперіа передъ тымъ бувъ принятый и доси годѣ було его відшукати. Хто бы знатъ що о нѣмъ, донесе ректорови Заведеня, кс. Иса. Погоновскому, сновини великудушне дѣло, бо успокоїти нещасливу матірь дѣтвака, котра по стратѣ сина въ крайній розинцѣ.

— То небудь добрий гешефтъ. Въ Сасовѣ на ярмарку дні 5 с. м. прийшло двохъ жидовъ до селянини, що ошеръ ся коло свого воза та пригляджувавъ свого бѣленького годованця вешика на вовѣ. Жидъ ставтъ питати: „А що хочете за того вешика?“ Мужикъ, пакаючи люльку, дуже адивувавъ ся, що такого дивного купця дostaєт, и каже: „Жидови и за пятку спро- дамъ!“ Вакинъ собѣ мужикъ, бо вѣстна рѣчъ, що жи- дамъ не вѣдьно бенрогами торгувати. Але хитрый жи- докъ аловивъ за слово, дні 5 зр. господареви и жадає вешика. Мужикъ, вавини пятку въ руки, каже: „Те-перка, якъ додашъ ще 20 зр., то вешикъ твой, а якъ, то пятка твоя пропала!“ Зачала ся сваря, Назбѣгалось богато людей и жидовъ, зачали смѣяти ся въ жида, що

взялъ ся до заказаного „гіндлю“, де хто въ жидовъ обставъ яновъ за своїмъ побратимцемъ, и въ того наставъ великий гамбръ и крикъ. Тымчасомъ середъ того, заколоту другій купець-христіянинъ зробивъ торгъ въ господаремъ и купивъ годованця за 23 зр. и відобразивъ на шпорть. Тогда настала ще бѣльша сваря и мало що не прийшло до загальної бійки мѣжъ христіянами а жидами. Середъ того вѣживъ ся жандармъ, розсудивъ справу и велѣвъ селянинови віддати пятку жидови, а жидъ янова уломинавъ ся о вешика, що буцѣмъ-то ку- шивъ его за 5 зр., на що має свѣдѣкъ. Але проішло, бо годованець въ пащпортомъ находивъ ся уже въ третихъ рукахъ Конець того „гіндлю“ бувъ для жида-купця дуже сумній. Одень въ жидовъ сасовськихъ зачавъ вы- смѣвати ся въ него, що вязнить ся не до свого торгу и и пам'я дуже вганьбивъ ся. Збѣглись и другій жиды та стали передиратись въ купцемъ вешика а потомъ гань- бити. Жидокъ утѣкавъ поміжъ вазы а жиды за вимъ; обгнали доокола ратуша, а вигнавши на гостивець, почали кидати боломъ и кам'янемъ, и то всѣ — жиды, жидюки, жидовки а наївть поважній купцѣ сасовський. Бѣдака зачавъ утѣкати поміжъ дому, бо видѣвъ, що не жартъ! Два жиди догнали его и почали товчи въ потилицю а всѣ кричали: „Аци! аса! ді хаевръ!“ Хто знає, що було бы стало ся въ жидомъ, колибъ не утѣкъ до одного дому, де въ середини замкнувъ ся. Жиди довго ще стояли коло дому, заглядаючи у вікна и добываючись до дверей, въ болотомъ и кам'янемъ въ кулакахъ. Ажъ надбішою заступникъ сасовського вѣста и казавъ сѣромаху, оббито и обляпано болотомъ вѣдь стопъ до голови, виправадити за мѣсто підъ ескортю трахъ людей, для безпечності.

— 50-лѣтній ювілей священства и золоте вѣсілля святкувати буде сеї недѣлѣ о. Александеръ Несторовичъ, парохъ и деканъ самборський.

— На фењ будовы руского театру у Львовѣ надбісли изъ доброзвѣльнихъ складокъ зъ Снятиниць пожѣжъ тамошніми патріотами 50 зр.

— Смѣла крадѣжъ. Въ Городку коло Львова оноги межи 8 а 11 год. вечеромъ невыслѣдженій ало- дѣвъ викрали въ мешканія п. Герца, капітана 11 полку драгонівъ, розбивши деревяну офіціерську скриню готівку 1800 зр., книжочку цадничої каси на 200 зр. и іншій депозити. Капітанъ бувъ тогди на вспільній вечери. Подозрѣніе паде на кѣлькохъ жиніврѣвъ.

— На за-їданю головного відѣлу Просвѣти зъ дні 2 и 5 с. м. приято до вѣдомості, що касієръ по мысли ухвали въ дні 14 надолиста выплативъ то-вариству им. Шевченка у Львовѣ квоту 2000 зр. яко задатокъ на друкарській роботи въ роцѣ слѣдуючому и ухвалено скликати загальний збори товариства на дев'я 2 лютого 1882 р.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 11 грудня. Палата послѣвъ ухвалила значною бѣльшостію зложеною зо вѣхъ партії національну виставу.

Софія 11 грудня. „Свобода“ потверджає вѣсть, що на суботнѣшому засѣданю має сознаніе ухвалити на жадане кн. Фердинанда бувшому князеви болгарському, кн. Александрови Батенбергскому, а теперѣшньому гр. Гартенаву 5.000 франківъ робчої пенсії зъ відячності за его великий заслуги около болгарської держави.

Берлінъ 11 грудня. Канцлеръ Кацріві ви-голосивъ вчера велику бесѣду о потребѣ змѣни въ політицѣ торговельній и сказавъ мѣжъ іншимъ, що Нѣмеччина потребує богато союзниківъ, а може, ихъ позыскати лише тогди, коли зробить все то, що скрѣнить тихъ союзниківъ и доведе тихъ до того, що писаній угоды війдуть въ духа народовъ.

Букарештъ 11 грудня. Новий кабінетъ представивъ ся вчера палатѣ а Катарджу від-читавъ заявлене, въ котрому каже, що нове правительство буде вести дальше розпочату реформу а умѣренно консервативній характеръ правительства и его ліберальний поглядъ вдо-волить всѣ новій змаганя. Парламентъ відро-чивъ ся до 9 (21) грудня

Відвѣчальний редакторъ: Адамъ Креховецкій.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБРНЫМЪ ОРЛОМЪ“
ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Оль рыбій въ двохъ родахъ, жовтый однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючий противъ зафельгеменя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; бѣлый пріятнѣйший бѣль першого, бо двохратно чищенный и дестильованый. До набуття въ бутелькахъ по 60 и 0 кр.

Въ Друкарни Людовой у Львовѣ,

площадь Бернадинська ч. 7.

кожного часу набути можна руску

БИБЛІЮ

выданя Диковскаго въ Перемышли
зъ численными мѣдвертами,
кромъ тому 1 (который цѣлкомъ вичерпаный) томъ 2, 3, 4, 5, 6 и
доповнюючий томъ 7. — Цѣна повышшихъ томбвъ 5 зр. 50 кр. зъ пересылкою почтевою, однако поодиноко по 1 зр. 36 кр. зъ пересылкою почтовою.

Жолудокъ єсть господаремъ чоловѣ-
ческого організму,

вдѣлъ него починають ся всякий болѣзни, вдѣлъ него зале-
жить потрѣбне вдживлене організму и силы чоловѣка

„Регуляторъ“

есть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надбслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованемъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Регуляторъ закасувавъ Моріона и всякий подбій спредства.

На доказъ читайте подяки вдѣлъ осбѣ котримъ здорове привернувъ.

П од я к а .

Коломыя 27 XI 1891.

Высокоповажаній Пане!

Вашому „РЕГУЛЯТОРОВІ“ винець я мое цѣлковите взыздоровлене и увблънене вдѣлъ прикори жовтаки; не залишивъ я сего для добра людескости якъ въ Коломыї и Чернівцяхъ, такъ такожъ въ окрестности разголосити, за що и Вамъ тоже при сїй нагодѣ найсердечнѣше мое признаніе складаю.

Упросили мене мой знакомій, котрой просто до Васъ удавати ся не знаютъ, о той „РЕГУЛЯТОРЪ“, тожъ прошу прислати ласкаво для мене вдворотною почтою 10 коробокъ „РЕГУЛЯТОРА“ за побраїсъ почтовымъ.

Зъ поважанемъ
Озіяшъ Розенбергъ,
купець въ Коломыї.

Спроваджувати можна лише вдѣлъ:

Бронислава Виткевича,
аптика у Львовѣ, ул. Жовківска (коло рамп).

НОВОУРЯДЖЕНЫЙ МАГАЗИНЪ

В. СЦІБОРА И Е. ЯРОШЪ

Львовъ, ул. Баторого ч. 20 (Готель Швайцарскій)

поручає власного выробу: сорочки мужескій по 1.40, 1.70, 1.90, 2.40 зр.; Калесони по 1 зр., 1.25, 1.50 кр.; Машеты найлѣпши дюжинъ: 4 зр. 40 кр.; Ковнѣрики найлѣпши дюжинъ 2 зр. 40 кр.

Великій выборъ наймоднѣйшихъ краватокъ. Бѣле женьске и дитиняче зъ найлѣпшого матеріалу.

Маючи власну роботню принимаємо всякихъ роботы входячій въ составъ бѣлого шита. — Выробъ якъ найлѣпши, цѣны низкі.

КОНТОРА ВЫМЪНЫ

п. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

ВСЯКІ ЄФЕКТА И МОНЕТЫ

ио курсъ денномъ найдоказанийшомъ, не числячи жадної провизії.

Яко добру и певну льокацию поручає:

4½% листы гипотечн.	4% пожичку пропинаційну галицьку.
5% листы гипотечній преміовани.	5% " буковинську.
5% листы гипотечній безъ премії.	4½% пожичку угорской желѣзної
4½% листы Тов. кредитового земс.	дороги державної.
4½% листы Банку краевого.	4½% пожичку пропинаційну угорську.
4½% листы гравюру галицьку.	4% угорской Облігациї індемнізаційнї,

котрой то паперъ контора вымъны Банку гипотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Канторъ вымъны Банку гипотечного пріймає бѣль Вп. купуючихъ всякий вильносавай, а вже платитъ юстицій паперъ цѣнній, якъ такожъ купоны за готовку, безъ всілякої провизії, а противно замѣщевай, лишень за бѣтурченемъ коштівъ.

До ефектівъ, у котріхъ вычерпали ся купоны, доставляє новихъ аркушівъ купоновихъ, за зворотомъ коштівъ, котрой самъ поносить.

Всякого рода

ВИНА

Лѣчилчий

достати можна кожного часу
въ конторѣ

Леопольда Литинського

у Львовѣ, при улицѣ Ва-
ловий ч. 14.

На сезонъ зимовий
отримавъ головный фабричный складъ
ІНСТРУМЕНТОВЪ МУЗИЧНИХЪ

І. КАПРАЛИКА

у Львовѣ

всякого рода інструменты самограючи.

Аристонъ вже воль 8 зр. и вище.

Такожъ поручає всякий

ІНСТРУМЕНТЫ СМЫЧКОВІ и т. д.

ГАРМОНІКИ РУЧНІИ и ЦІТРЫ.

Выйшовъ накладомъ книгариѣ Г. Альтенберга и есть до набуття

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТИНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рокъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато іллюстрацій а кромъ того замѣщає въ собѣ часть літературну, гигієнічну и богатий дѣль информаційний.

Розправа о о. Клейнѣ, новочаснѣй чудотворцѣ, кидає нове свѣтло на значнє и тайну славної его дѣяльности на поля ліченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: Леопольдъ Літінській Львовъ, Пекарска 21.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозинського пбдъ зарядомъ В. И. Вебера.